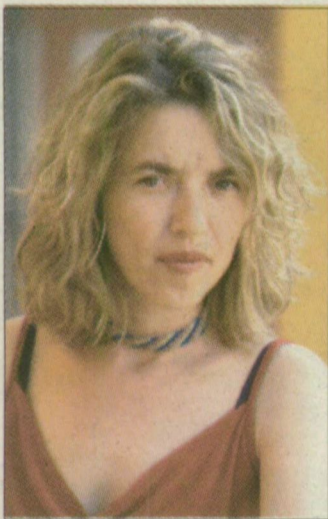

KEDVENC HELYEM

Bátyai Edina: A szegedi Dóm tér

Mi a kedvenc helye? – kérdezzük Szeged és Csongrád megye lakóitól, közszereplőktől, és nem közismert emberektől is. Városrészt, utcát, épületet, intézményt, kocsmát, parkot, akár járdaszívet is megjelölhetnek, de a választást meg kell indokolni. Reméljük, érdekességeket – személyeket és helyeket – ajánlhatunk így olvasóink figyelmébe, és azt is, hogy amikor befejezzük, többet tudunk egymásról és a helyről, ahol élünk.

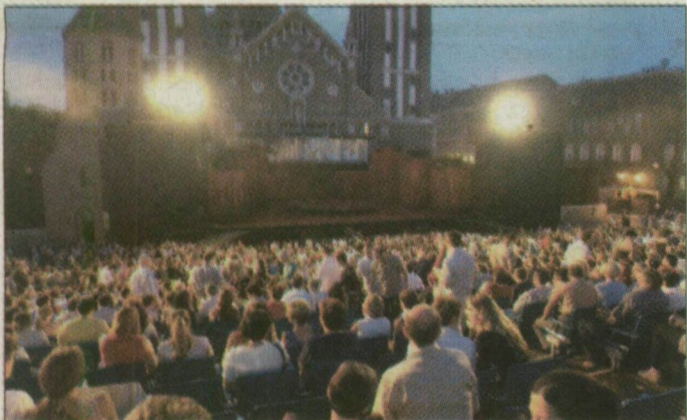

– Harminchat éve köt feltétel nélküli szerelem a Dóm térhez, ahol először a szüleimmel, hatéves koromban jártam, egy János vitéz-bemutatón – emlékezik Bátyai Edina, a szabadtéri játékok igazgatója. – Annyira lenyűgöző volt számomra az élmény, hogy már akkor megfogalmazódott bennem a színház iránti érdeklődés és szeretet. Soha nem az érdekelt, hogy színpadra kerülhesek, gyermekkoromban is a kulisszák mögé pislogtam.

Később, amikor megismertem a tér történetét, világossá vált számomra, hogy az egyház, a művészet, a tudomány, az építészet és nemzeti nagyjaink panteonja egyetlen bűvös kört alkot a Dóm téren, nagyon erős kisugárzással. Munkakapcsolatba először 1984-ben kerültem a térrel, az István a király statisztaválogatásán vettem részt. Négy évvel később pedig már a szabadtéri kulisszái mögött dolgoztam, és azóta teszem ezt folyamatosan. Nagyon nagy élmény számomra az a folyamat, hogy a macskaköves térből színház születik, és igazgatóként mindezt jó érzés irányítani. Ez az a hely, amit Szegedre látogató ismerőseimnek télen-nyáron elsőként mutatok meg. Sokat látom a teret férjem, Németh György fotóin keresztül is, örülök, hogy kedvenc helyem a családomban másnak is fontos téma. A szabadtéri idején július 1-jétől augusztus 20-áig szinte ott lakom.

Nem tudom elképzelni sem a várost, sem az életemet a Dóm tér nélkül, a hozzá fűződő szerelmem feltétel nélküli és örök, s ezt már családom tajgai is elfogadják.

NY. É.

Turistacsalogató a csillagtetős tétrum

Fotó: Miskolczi Róbert

Egyetlen szegedi étterem a legjobbakat bemutató kötetben

A John Bull a Top 100-ban

Nemcsak a konyha jó, hanem a hangulat is

Fotó: Schmidt Andrea

A Népszabadság Top-kiadványainak legújabb kötete a száz legjobb magyar éttermet mutatja be. Ebben egyetlen szegedi vendéglő szerepel, a John Bull Pub.

A Wittman fiúk nyomában alcímet viseli a száz legjobb magyar étteremről megjelent Népszabadság Top-kiadvány. A szerkesztők a kötet előszavában meghajolnak a napilap kolumnista párosának nagy sikert arató sorozata előtt, és azt írják, nem állt szándékukban utánozni őket. Az utánézés ennek ellenére kiütözik – de ez nem vált a kiadvány kárára.

Az áruházban Szegedre érkező étterem-tesztelők a John Bull-Pubban estebédelték – a napszakra onnan lehet következ-

tetni, hogy a szomszédos Ondola fodrászat Gedeon bácsija az étkezés végére éppen bezárt. A szerzők 15 pontot adtak a John Bull teljesítményére, ami Csiszár Tamás, az éttermet működtető Public '96 Kft. egyik tulajdonosa szerint nagyon jó eredmény, mert több híres budapesti vendéglátó helyet leköröztek. Az adható maximális pontszám mellesleg 20 volt.

A vezető azt mondja utólag, nem vették észre, hogy megfigyelik őket. A próbaestebéd tavaly történt, ezt akkor tudták meg, amikor a kötet megjelenése előtt telefonált a kiadó. Úgy értesült Csiszár Tamás, hogy az újságírók több szegedi vendéglőt végigjártak, ahogy az lenni szo-

kott, előzetes tájékozódás, ajánlás alapján. Arra a kérdésre, nem szokatlan-e, hogy egy franchise rendszerben működő étterem került be a Top 100-ba, azt válaszolta Csiszár Tamás: az angol cég csak az étterembelső kialakítását, berendezését írta elő, valamint a sör márkájának kizárólagosságát, a többi, például a tesztelésben legnagyobb szerepet játszó étlap a saját szellemi termékük. Ők ebben tudnak pluszszolgáltatást nyújtani a vendégeknek.

Az elismeréshez – amiben a vezető szerint a szubjektivitás hatalmas szerepet játszik – eddig még senki sem gratulált. Ők pedig teszik a dolgukat tovább.

F. K.

Hetvenévesen is műveli szőlőjét a csongrádi Gát tanár úr – Nem jönne zavarba, ha kenyeret kellene sütnie

A labdarúgás és a helytörténet örök szerelme

Jól focizott, és még ma is ő tud a legtöbbet arról, mi történt az elmúlt ezer évben Csongrádon és környékén. A város peremén lévő Gr. Széchenyi-iskola nyugalmazott igazgatója, Gát László hetvenéves. Nem dicsekszik tudományával, inkább arra büszke, hogy jó házi bora van: kadarka is, pedig ezt a fajta szőlőt sokan kivágták.

A minap a múzeumi baráti kör tagjai köszöntötték Gát Lászlót, aki betöltötte 70. évét. Ez magas korának számít, de mint kiderült, a tanár úr a szőlőművelést és a helytörténeti kutatást sem tartja fárasztónak. Ha megkérjük egy kis idegenvezetésre, azt is vállalja.

Életét meghatározta a foci: erről szívesen beszél, de hozzáteszi nyomban, édesapja, aki elismert, szakmáját szerető pékmester volt, azt akarta, hogy tanuljon. Papírja nincs róla, de a kenyérsütéshez is ért, 1957-ben egy szegedi kenyérgyárban ennek hasznát vette. Hogy miért nem lett belőle pék? A családi műhelyt elvette az állam, ez 1952-ben történt.

– Amikor az iparendélyt levették a falról, akkor láttam édesapámat és édesanyámat sírni – emlékezik vissza az akkor történetekre. Odalett a pékség, a szakma tárgyi öröksége. – Tanulni kell, le kell értesíteni: ez volt a családi parancs. Édesapám nem engedte meg, hogy ipari tanuló legyek!

Gimnazistaként egyre jobban örömet lelte a fociban. Bekerült a felnőtt csapatba, fölfigyelték rá, és a megyei ifjúsági válogatottban találta magát. Pusztaszeri Miklós volt az edzője. – Szegedre jártam be edzésre. 1954-ben végigvertünk mindenkit, egyszer kaptunk ki, országosan második lett ez az ificsapat. NB I-ig jutott innen Nemes Pista, Szabó Miklós, Giricz Pista és mások. Kalmár Gyula, aki

41–42-ben gólkirály volt, egyengette útjukat. A Szegedi Haladásban előbb állást kerestek nekik, aztán fölkinálták az egyetemre való bejutást. Gát László 55-ben előbb a jogra félévelizett, de szerencsén átkerülhetett a bölcsészkarra. Akikkel együtt tanult, többen professzorok lettek, mint például a régi magyar irodalom kiváló ismerője és kutatója, Kovács Sándor Iván.

Summázhatjuk úgy is, hogy a sport révén alakult kedvezően életútja.

A régészet szerelmese, Tari László nemcsak fogorvos volt, hanem a helyi csapat orvosa is, amikor Gát László visszatért Csongrádra. Tari egy alkalommal előhúzza Váry Gellért – a csongrádi piarista – könyvét, az eredeti, kézzel írt példányt, és azt mondta Gátnak: „maguknak, történelemtanároknak ilyesmivel is kellene foglalkozniuk...” Így kezdődött a kapcsolat a helytörténettel.

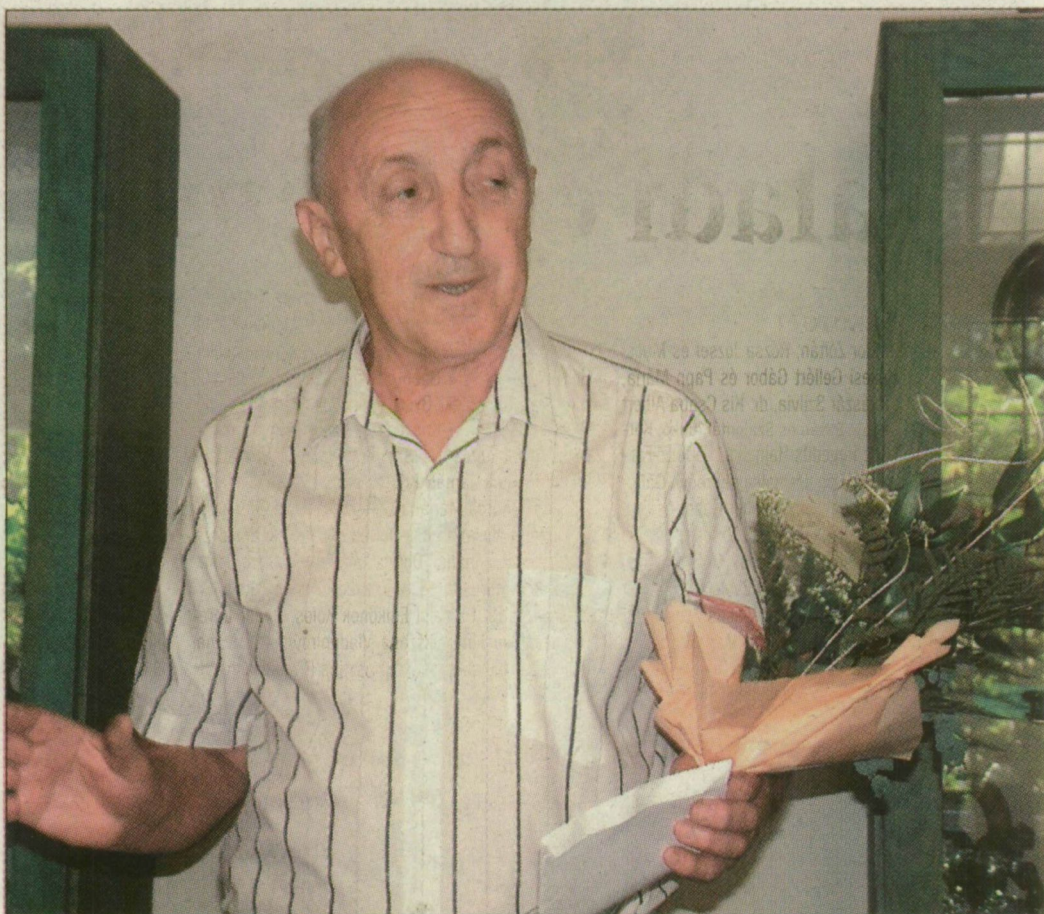
– Ahhoz, hogy az ember ennyi mindenbe bekapthasson, kellett a családi háttér, a feleség. A múzeumi baráti kör nélkül sem váltam volna helytörténésszé. Tari László, a múzeum névadója, Esztergályos Feri bácsi, Palásti tanár úr, László Gyula, Katona Imre, Dudás Lajos, Erdélyi Péter, Várkonyi Pista bácsi ötletei és biztatása ösztökölt a munkára. A város vezetése pedig azzal hogy lehetővé tette a Mozaikok Csongrád történetéből című évkönyvsorozatot megjelenését.

Az iskola pincemúzeumát a gyerekekkel, a szülőkkel közösen hozta létre.

– Azt mondtam: le lehet hozni a pincébe valamit, de föl nem! Bosszankodom, amikor ezt a szabályt megszegik!

A szőlészetről röviden szólt: – itt a végeredmény. Tessék megkóstolni!

BÁLINT GYULA GYÖRGY

Egy csokor virág az ünnepeltnek. Gát László népszerűségnek örvend Csongrádon

Fotó: Bálint Gyula György